

Justícia Social

Val més equivocar-se amb el Partit que tenir raó contra ell

Editorials

Sindicats i sindicats

Durant els dos primers anys d'ençà de la proclamació de la República algú va tenir especial interès a fer circular una notícia que a primer cop d'ull ja delatava els propòsits dels que l'havien llançada.

En aquell període d'entusiasme i d'ingenuïtat, totes les forces reaccionàries, tant de dreta com d'esquerra, feien grans bocades afirmant que des del Ministeri del Treball, de Madrid, hom legislava exclusivament a profit i benefici d'aquelles forces sindicals obreres que s'inspiraven en els directius del moviment socialista. Això ho havien afirmat els homes de la Lliga al Parlament de Catalunya, i el líder d'aquest partit, seguint la trajectòria demagògica iniciada amb el canvi de règim, ho proclamava en una conferència donada al Palau de la Música Catalana, de Barcelona. Això ho havíem sentit dir als homes del partit lerrouxista i al seu «jefe» en una conferència pronunciada en un local de Madrid i retransmesa per ràdio a tot Espanya. Això ho deien cada dia i a totes hores els homes de la F. A. I. en el míting i des de les planes del diari portantveu de la C. N. T.

Tot aquest complex d'elements reaccionaris, en erigir-se en defensor gratuït dels interessos del proletariat, tenia, per motius diferents, el mateix propòsit: cercar, fos com fos, el desprestigi moral dels homes que forjaven silenciosament un dret i que volien fer-lo intangible per imperi de la Llei: el Dret del Treball.

En aquella campanya de difamació, la Lliga cercava la defensa indirecta dels interessos materials de la burgesia enquadrada en els seus rengles, tot remouent, alhora, el pòsit d'odi que l'anarquisme faista ha tingut sempre contra l'actuació serena i eficient de les forces orientades pels socialistes. Els eixerits del lerrouxisme tenien, en aquesta avinentesa, un argument sofisticat més per a nodrir llur campanya de denigració menada contra els representants del proletariat socialista. Als faistes els interessava que les lluites entre la classe obrera i la burgesia continuessin, fins per coses elementals o immediates, amb caire caòtic i amb aspectes de totalitat catastròfica, amb la sana intenció de no veure's en el compromís de dur a terme una obra harmònica i de transcendència totalitària que són totalment incapaçs de veure ni d'elaborar.

Cal consignar que ací, a Catalunya, aquesta campanya verinosa fou tallada d'una manera bastant radical. Fou el dia en què un company nostre es va alçar al Parlament de Catalunya i va invitar i instigar el grup parlamentari de Lliga Catalana perquè un representant seu discutís i demostrés les afirmacions falses dels homes d'aquella organització política. No ho feren ni ho podien fer, per la senzilla raó que no hi havia cap llei ni disposició inspirada pel Ministre del Treball d'aquella època que, un cop promulgada, constituís un privilegi per a cap sector obrer determinat. No hi va haver ni una sola d'aquelles afirmacions, que tendien a concitar l'odi d'unes fraccions obreres contra les altres, que anés seguida de demostracions concretes. La intenció es reduïa simplement al jesuític

«Calumniar, que sempre en queda alguna cosa»; la resta, ja la posava la pròpia incapacitat dels treballadors.

I bé; tota aquella gent que es comportava d'aquella manera, avui fa objecte de totes les persecucions les organitzacions acusades aleshores d'ésser afavorides, i les sotmet a una irritant diferència de tracte entre aquestes i les altres. Es paguen i cobren, mútuament, la feina respectiva.

Passat per la censura

L'afer de les armes

La intervenció d'Azaña al Parlament ha situat en un pla tot distint el famós «bluff» del contraban d'armes. Desproveït de matèria delictiva, buit de transcendència internacional, després del debat no en queda altra cosa que la maniobra política miserable. Ignorem, en el moment d'escriure, què s'acordarà en darrer terme: si deixar-ho córrer, o nomenar la comissió, o una altra solució imprevista. Preferiríem que es nomenés la Comissió. Fóra la segona que es crutaria amb prevenció la tasca dels governs Azaña, després d'aquella famosa de Casas Viejas que va haver de retre's a l'evidència d'una maniobra lerrouxista i proclamar la netedat de mètodes dels governs republicano-socialistes; i potser assoliria el mateix resultat a desgrat d'ella mateixa, en contrast amb la manca de submissió a investigacions parlamentàries reclamades que mostren els lerrouxistes.

Per altra part, allò que ara queda plantejat és el problema públic. En el moment que les esquerres han desfermat l'ofensiva, després de llur prolongada i inexplicable passivitat, i que donat l'estat d'esperit de les masses l'ofensiva prendrà estat general en les multituds, i amb caràcter molt més accentuat que la simple oposició parlamentària. Ara cal que no tornin enrera; ja ho van fer, lamentablement, desentenenent-se de llurs pròpies notes de ruptura quan la formació del Govern actual.

Els partits obrers, com sempre, han d'estar al costat de les forces democràtiques contra el front reaccionari. En la part que els correspon, els socialistes — que van participar en el bienni calumniat — ja s'han fet solidaris com calia dels perseguïts. Azaña, malgrat la seva bondat que arriba a defecte tractant amb dretes espanyoles, va ésser sempre lleial als pactes establerts amb la força obrera, i nosaltres li hem de correspondre, per honestat i per raó.

Una observació, però, de moment: encara ens sembla trobar en els republicans d'esquerra — potser és consubstancial a llur ideologia — una part important d'aquella blanesa que va malmetre la Revolució. El to de llur atac, aquesta vegada, malgrat la raó sobrera, era encara benigne i massa elevat tractant-se d'aquells contraris. I això no: no solament han d'atacar, sinó que han de renunciar per sempre més a la tolerància mai no corresposta. Nosaltres ja farem el nostre camí, i tal vegada ens tornarem a trobar amb ells en la lluita antifeixista; però ells han de seguir la nostra tònica — fins i tot dintre llur ideologia — si no volen anular-se en definitiva i malbaratar una nova victòria que ens ve a les mans a tots.

DOCUMENTS OFICIALS

Una sentència del Suprem

La Gaceta de Madrid dels dies 9 i 10 d'aquest mes ha publicat una sentència de la Sala Civil del Tribunal Suprem sobre un recurs de revisió en un plet de divorci, de la qual, a títol informatiu, reproduïm el fragment essencial d'un dels seus resultats, extret d'entre molts altres fragments d'interès similar:

«Resultando que contra esta sentencia ha interpuesto la demandada, doña Luisa Motta y Fajardo, recurso de revisión, al amparo del número 3.º del artículo 57 de la ley de Divorcio, por injusticia notoria, alegando en síntesis: que ésta era evidente por haber apreciado la Sala sentenciadora como causa legítima del divorcio concedido la causa 12 del artículo 3.º de la ley, que alegó el demandante, ya que ésta exige que la separación de hecho y en distinto domicilio de los cónyuges haya sido libremente consentida por ambos durante tres años, y en el caso de autos esta separación no se produjo espontáneamente lo por mutuo acuerdo, sino por verdaderas causas que la Sala no había tenido en cuenta y que eran el abandono culpable del cónyuge durante más de un año, el desamparo de la familia sin justificación, la violación grave de los deberes que impone el matrimonio y la conducta del marido, que había producido tal perturbación en las relaciones matrimoniales que había hecho insostenible para la esposa la vida en común; que la misma Sala no podía desentenderse, al atender a la cuestión de la culpabilidad, los hechos falseados por el actor y que constituían prueba plena de

su culpabilidad, y que eran: primero, que durante todo el tiempo que estuvo en el extranjero no remitió cantidad alguna ni a su esposa ni a su hija; segundo, que después de haber regresado del extranjero, incluso durante el tiempo que fué Capitán general de Cataluña, siguió sin pasar cantidad alguna a su esposa; tercero, que estando en Madrid doña Luisa Motta y Fajardo, tuvo necesidad de ingresar en el Hospital Militar de Carabanchel, y el confesante se negó a pagar la estancia de la misma en dicho Hospital, que tuvo que abonar el tío de doña Luisa, don Luis Fajardo, y cuarto, que durante la estancia de doña Luisa Motta y Fajardo en Madrid, lo mismo que ocurrió durante su estancia en Barcelona, el confesante no le había entregado cantidad alguna para su subsistencia, excepción hecha, claro está, de la cantidad que por acuerdo y resolución del Juzgado que conocía del divorcio había entregado para pago de la pensión alimenticia fijada por dicho Juzgado; y sin que contra estas terminantes aseveraciones del propio demandante pudieran prevalecer las infundadas razones que éste alegaba en la demanda y réplica a la reconvencción, por estar en absoluto disconformes con toda la resultancia de los autos, no teniendo, en resumen, justificación posible la conducta del señor López-Ochoa, quien había hecho víctima de su mala vida a la recurrente, con su vida de vagancia e inercia...»

República laica

Han estat imposades les insígnies de l'Orde de la República al redactor de «La Voz», de Madrid, Luis Blanco Soria.

Fins aquí res. Però el cas és que l'acte es va celebrar precisament el dia 19, perquè — va dir-ho ell mateix — el Director general de Seguretat, Valdivia, es diu Josep i era el seu sant.

Ves per on la República laica ha d'acatar el santoral catòlic.

A l'Audiència i altres llocs oficials continuen celebrant — oficialment o no, però amb entusiasme — totes les festes confessionals que poden.

Hem de suposar que són molt catòlics, i estan en llurs dret; però obliden que no n'han d'ésser com a funcionaris. I si resultés que no són tan catòlics com això, és que deuen tenir moltes ganes de no causer-se.

El capítol catedral ha visitat el Piquipon per a demanar-li que enguany hi hagi processó. Aquest va dir-los gairebé que sí, i la setmana entrant tornaran a visitar-lo per tal de quedar d'acord en definitiva.

Han provocat escàndol en l'opinió de les enormitats del «pare» Laburu. Més que per elles mateixes, perquè la ràdio les serveix a domicili en aquesta República

laica que no deixa parlar els obrers.

Ell, per si mateix, no importa gran cosa. Basti dir que supera el «pare» Vallet.

Unpreca la censura

La censura no deixa publicar les sentències dels Consells de guerra, perquè no són fermes fins que les aprova l'auditor. Ho comprenem perfectament; ara bé: quan l'auditor les aprova o disseny, es limita a dir que ha aprovat les sentències contra tal i tal processat, sense explicar en què consisteixen les tals sentències, que sovint poden ésser absolutories. De manra que, amb tota la bona voluntat, la gent pot creure que totes les sentències aprovades representen condèmnes.

Per això ens permetem pregar als amables censors — funcionaris que no fan altra cosa que complir estrictament instruccions rebudes, amb el millor desig — que deixin publicar les sentències. Són coses que interessan a tots, i que també es saben. Així s'evitarien falses alarmes als familiars i companys dels processats. I, per altra part, l'opinió — que ara pot pensar, veient tantes sentències aprovades i sabent el gran nombre de detencions que hi va haver, com és natural, en els primers dies, que hi ha milers i milers de condemnats — sabria que només són uns centenars els que compleixen condemna a conseqüència dels fets d'octubre a Catalunya.

L'estranger

Govern laborista a Noruega

Nygaardsveld, líder laborista noruec, ha format Govern. Els periòdics de tot el món donen relleu a la notícia per ésser la primera vegada que Noruega té un «premier» laborista. Però les agències informatives burgeses no expliquen que a Noruega existeix el partit «Nacional Unionista», de caràcter feixista i en el qual, com és lògic, figuren de manera encoberta molts interessos que, en aparença, pertanyen al partit Conservador. Per això la formació del Govern laborista adquireix una importància summa en aquests moments d'eufòria feixistoide, puix que demostra la importància dels «nacional-unionistes» a Noruega. És interessant recordar que en els darrers comicis per a elegir els membres del Storting (parlament) per als anys 1933-1935, els «nacional-unionistes» no pogueren treure ni un sol diputat, per la qual cosa la cambra quedà composta en la proporció següent: 69 laboristes, 31 conservadors, 24 liberals d'esquerra, 23 agraris i 3 independents.

Amb molts esforços s'ha pogut equilibrar el pressupost de Noruega durant els últims anys. L'atur obrer, en augment constant per bé que no amb la rapidesa d'altres països, és motiu de discrepàncies al parlament. Els conservadors, en minoria, no estan disposats a augmentar el socors oficial als parats, que ja vinent el dia... (La quantitat de desocupats no passa dels 20.000.)

El deute públic de Noruega arriba gairebé als 16.000 milions de coronas, de les quals 735 milions es deuen a l'estranger. La reserva or en relació a la circulació fiduciària és superior al 40 per cent.

Molta és la tasca que pot desenrotllar el govern laborista a Noruega, vers una completa socialització de la riquesa nacional, degut a què en diversos aspectes, per exemple els ferrocarrils, l'Estat ja en controla la major part i igualment ocorre, encara que en menor escala, en allò que es refereix a les estacions hidroelèctriques.

CARL

La paraula de Gabriel Alomar

El diumenge, dia 10, Marcel·lí Domingo parlà a les esquerres catalanes. L'acte revestí importància pel fet d'ésser el primer que s'ha donat a Catalunya, després del 6 d'octubre, que no ha-

EPOCA IV - NUM. 1
BARCELONA
23 de març del 1935

PREU:
20 cènts.

Redacció i administració:
A. López de Ayala,
23, principal
(BARCELONA - SANTS)

Organ de la Unió Socialista de Catalunya